

ХИТРИТЪ ЧАКАЛИ

Привака

Въ една голяма пустина живеят много страшно, кръвожаден лъвъ. Той бил господарь на цялата пустина и всичко треперело предъ него. Всяка вечер той излизал от дълбоката си пещера, скрита въ скалите, и страшно ревелъ; отъ страхъ животните се криели въ мина дупка. Лъвътъ разказвалъ и лакомо изядалъ всички, които му попаднали.

Така година наредъ лъвътъ ялъ и изядъл всички животни. Останали само една чакалка и единъ чакал. Какво да правятъ горакътъ — тежко време настъпало за тѣхъ! Всякъ денъ тѣ бѣгали отъ едно мѣсто на друго и се криели отъ кръвожаденъ лъвъ; всѣкъ денъ чакалката канкала на чакал:

— Страхъ не е, мамо. Днесъ една ли ще се откъремъ. Чуваеш ли го какъ реве? О, небеса! — чупка ти раце въ отчаяние.

Но небесата били явни. Само вѣрнели въ другар се малчелъ да и улони:

— Не бой се отъ нищо — азъ ще те паям. По-добре е сега да бѣгаме отъ тукъ. Хайде!

И тѣ бѣгали, бѣгали, докато къмъ стигали скалитъ.

Днесъ бѣгала, утре бѣгала, ала най-после една вечеръ се намѣрило спасение близо до лъва. Не било възможно да избѣгатъ. Явна смъртъ ги заплашвала.

— Ахъ, мамо, мила чакало, — рекла чакалката, — много ме е страхъ! Лъвътъ е сардентъ. Сигурно ще ни ядеде съ кожата и коститъ. Охъ, какво да правимъ!

— Не се страхувай, жено! — съблъзавявалъ чакалътъ. — Има последно средство да се спасимъ — една малка хитростъ. Ще опитаме и нѣк. Тръвай!

И двата чакала се опитвали къмъ пещерата на лъва. Като ги поглеждали, че идватъ къмъ него, той изревалъ страшно, разтърсвалъ грива, размазалъ опашка и какалъ:

— Ахъ, какъ съмъ гадялъ! Три дни нищо не съмъ казвалъ. Изробице, изробице гадякъ, да ви излапимъ съ кожата и кокалетъ! Отъ кога ви търся азъ!..

Той тропналъ съ опашка, скрънявалъ съ лаби и изръжжалъ така страшно, че козината на чакалката шръннала отъ страхъ. Ала чака-

лътъ не се изплашилъ, догледалъ до него и ревелъ:

— О, велики, всемогъщ господарю! Ние отдавна изѣме да изпълнимъ заповѣдта ти, щѣме да дойдемъ да ти изядемъ, но изпълнение не по наша вина. Въ пустинята има още единъ лъвъ, много по силнитъ отъ тебе, който ни гони да не улони и изяде. Едва се спасихме отъ него...

— Какво ми дрънкаш? — изръжжалъ лаунакитъ лъвъ. — Азъ съмъ тукъ господарь на тая пустина и осменъ менъ явни дрътъ лъвъ. Лъжеш!

— Господарю, ти вистина си силнитъ и страшно — само отъ гласътъ ти всичко трепере, но азъ не лъжа. Съ собственитъ си очи видѣхъ единъ лъвъ, съ когото не би могълъ да се мѣришъ. Неговнитъ гласъ е силенъ като гръмотевица, подъ ступакитъ му земита трепере, а отъ очитъ му излизатъ пламъци. Никой не би могълъ да мѣри силата си съ него.

— Не е вѣрно! — прекъсвалъ лъвътъ, — покажи ми този страшенъ врагъ, който те е гонилъ и азъ веднага ще го разкъсамъ на парчета!

Заточали се двата чакала и завели лъва при единъ дълбокъ кладенецъ. Надгрявалъ лъвътъ и излѣлъ собствения си образъ въ водата.

— Неждашъ ли, господарю? — попиталъ чакалътъ. — Това е лъва, за който ти казахъ.

Разсърдилъ се кръвожаденъ звѣрь, защото помислилъ, че вижда истинна врагъ на среща си, заревалъ, завъртелъ опашка закрително. Лъвътъ долу сядо се охкалъ и заревалъ предизвикателно. Ядосалъ се лъвътъ така страшно на своя неприятель долу, че се изхвърлялъ въ кладенеца да си преобрѣти силитъ съ него. Едва когато падналъ долу въ дълбокия кладенецъ, лъвътъ разбралъ, че е изгрозилъ, но не можалъ да излѣбе, защото стени на кладенеца били много високи. Той бросилъ отъ маха, а чакалътъ надгрятал отгоре и му се присмивалъ злобно. Най-после лъвътъ се удавилъ.

Дълго време следъ това двата чакала изхвърлили какалки въ кладенеца, подскочили, мѣтали опашки радостно и явнали:

— Ау, ау, ау! Удалимъ царя на пустинята. Сега явни кой да ни изяде Ау, ау, ау!

**Разпространете купонитъ за Дара
между ваши близки и познати!**